



FRANTIŠEK  
KOTLETA

# DO MŔTVY

artis  
omnis

DO MŔTVA

Vaše rodinné  
vydavateľstvo  
od 2005

artisomnis.sk  

František Kotleta  
DO MŔTVA

Vydavateľstvo Artis Omnis, Žilina  
www.artisomnis.sk

Edícia Margo  
147. publikácia, prvé vydanie

Z českého originálu *Hustej nářez* preložila Marta Maňáková  
Redakčná a jazyková úprava: Diana Šerfelová, Andrea Harmanová  
Sadzba: Jana Kollárová

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

© František Kotleta 2023  
Translation © Marta Maňáková 2023

Cover & Illustration © Michal Ivan 2023  
Slovak Edition © Artis Omnis 2023

ISBN 978-80-8201-211-1

FRANTIŠEK  
KOTLETA

# DO MŔTVY

BRATSTVO  
KRVI

artis  
omnis



*Venované Jiřímu Kulhánkovi  
a všem jeho zničeným aj zachovaným motorkám.  
Táto kniha je trochu poctou, trochu...  
No to všetko už predsa dávno vieš, ty starý sviniar.*





## POKOJNÁ ČESKÁ KOTLINA

„**H**ovor, hajzel,“ zopakoval som hádam už po stoštyridsiaty ôsmy raz.

Vaněk ležal na zemi a nahé telo mu pokrývali prasacie sračky a šťanky. Z rozmláteného nosa mu tiekla krv, ktorá sa s tými sračkami a šťankami zmiešala a dodávala mu dokonale dekadentný výzor.

Prasce kvičali od hrôzy. Vaněk mlčal.

Nakopol som ho do gulí. Skrútil sa do fetálnej polohy a potom sa od bolesti zmietal v sračkách, ako keď malé dieťa robí anjelika v snehu. Ibaže on pritom vyzeral skôr ako pásavka zemiaková.

„Hovor, hajzel,“ povedal som po stoštyridsiaty deviaty raz.

„Ne... neviem... Nepoznám ju... Prosím... Nevieť nič,“ ozval sa konečne Vaněk.

Kopol som ho do tváre. Na plesnivú drevenú ohradu chlievu sa prilepil krvavý striekanec. O pár pikosekúnd nato nasledovali aj dva zuby. Možno som to svojím upírkym sluchom skutočne počul, možno to bola iba halucinácia, ale začul som, ako cinkli o ohradu a potom žblnkli do prasacích hovien.

Zase nič. Realitní makléri majú očividne oveľa tuhší korienok, ako som sa nazdával. Možno majú nejaké špeciálne školenie so zameraním na klamanie, zapieranie a znášanie prípadného mučenia.

Vaněk bol hajzel.



Prefíkaný krpatý hajzlík. Predával nahovno domy chudákovi, ktorí sa zadlžili na celý život, aby mali kde bývať. Keď im po prvom lejaku začalo tiecť do obývačky a plesnivieť steny v detskej izbe, Vaněk hral mŕtveho chrobáčka Truhlíka a z akýchkoľvek reklamácií sa šikovne vyvliekol.

Nedokázal som pochopiť, čo na takom dementovi mohla Kateřina vidieť. Vždy sa okolo nej motali desiatky podobných sviňiarov, tunelárov a podvodníkov, ktorí ju živili, obdarovávali ju a slintali, keď im ukázala nahé kolená. V tomto bola tá dievčina šikovná. Dokonca aj mňa si kedysi omotala okolo prsta, ale to je už dávno. Dlhšie než päťsto rokov. Mala vtedy šesťnásť a bola to najkrajšia a najmenej špinavá a zavšivavená baba v celej Prahe.

„Už mi s tebou dochádza trepezlivosť, ty úplatné prasa. Dávam ti poslednú šancu. Kde je Kateřina? Čo sa s ňou stalo? Vieme, že včera išla za tebou.“

„Nič nevieeeeem!“ zabedákal majiteľ spoločnosti Garntreality.

Jednou rukou som ho pridržel za šticu a druhou mu ohmatal gule. Malé špinavé gule. Penis sa mu scvrkol od strachu. Keby nemal gule, na prvý dotyk by som si pomyslel, že je to ženská s nabehnutým klitorisom.

„Áááááááááá!“ reval realiták. A mal prečo, keďže som mu v pästi rozdrvil gule na kašu.

„To máš za všetkých, ktorým si v živote predal sfušované domy. Na každého raz dôjde, hajzel,“ šepkal som mu do ucha zasvineného prasacími sračkami. Veru, morálne ponaučenie do života, to je moje.

„Utíšite ho trochu, Herr Bezzemek, nad kopcom som zazrel kolotoče!“ zreval na mňa spoza dverí Gerhard.

„Stačí povedať, Herr Gerhard,“ zamrmlal som a trochu som Vaňka pridusil. Prestal kričať a vydesene na mňa vyvaloval tie svoje modré podvodnícke okálie, z ktorých sa mu rinuli slzy veľké ako hrachy. Aspoň mu trochu očistili ksicht pod očami.

„Máš poslednú šancu vyklopiť, čo sa stalo s Kateřinou. Inak zdochneš.“

Nevyhrážal som sa. Hovoril som čistú pravdu. Konečne to Vaňkovi došlo.

„Udal som ju na políciu. Večer si po ňu prišli. Obklúčili hotel, kde sme sa stretli. Desať ich zabila. Policajtov. Ibaže kartáni tam poslali svojich vojakov. Poškodila pár strojov, ale dostali ju. Ja... Nemohol som inak. Vypísali odmenu. Veľkú. Desať miliónov. Všetky peniaze vám dám. Vážne, celú sumu.“

Ďalej som ho už nepočúval. Veď ani nebolo čo. Jedným trnutím som mu vyšklbol jazyk. Vaněk klesol na kolená. Z úst mu začala tiecť krv. Potreboval som si vybiť zlosť. Nielenže kartáni chytili moju Dcéru, ale navyše poznajú naše ksichty a už na ne stihli vypísať odmenu.

Sledoval som ho a uvažoval, čo by som mu ešte odtrhol. Z vajec mal omeletu, stačilo iba ochutiť provensálskymi bylinkami a človek by si pochutnal, vták mu zostal iba na ozdobu, o jazyk prišiel. Ešte niečo by sa pýtalo.

Nedorazím ho. To by mal chlapec príliš jednoduché. Smrť je milosrdná kamoška. Pre takúto sviňu je to pravé orechové život kripla.

Vybil som mu ešte všetky zuby, pritom som mu zlomil čeľusť, a z každej ruky som mu odtrhol štyri prsty. Nechal som mu iba palce, veď som predsa ľudomil.

Vytieklo z neho krvi ako na upírskom večierku za starých čias, ale vôbec ma to nenabudilo. Možno to spôsobili prasacie hovná všade navôkol, alebo iba obavy o Kateřinu.

Kým sa začala kartánska invázia, nevidel som sa s ňou dvesto rokov. No stále to bola moja Dcéra. Stvoril som ju, vdýchol som jej život. Je to neverná, predajná, márnotrtná a večne nadržaná suka, ale som jej Otec a nesiem za ňu zodpovednosť pred klanom.

„Mali by sme vypadnúť. Máme, čo sme potrebovali,“ vytrhla ma z úvah Veronika. Po celý čas môjho vypočúvania fajčila jednu za druhou. Ani nemukla. Na kňučiaceho Vaňka odhodila horiaci špak, poslala mu vzdušný bozk na rozlúčku a zamierila k východu.

V tej chvíli vrazil do dverí Gerhard. Zvalil sa do sračiek a šmýkal sa po bruchu asi desať metrov. Najskôr som mal chuť mu za túto krásnu ukážku hovnovej šmyklavky zatlieskať, ale keď začali do dverí a severnej steny prasacieho chlieva búšiť gulky, došlo mi, že to neurobil pre svoju nešikovnosť ani naše pobavenie.



„Tri kolotoče. Asi dvacka kartánov a päťdesiat ľudí, fizli v nepriestrelných vestách,“ oznámil Gerhard po nemecky. Normálne s nami hovoril v našej materinskej reči, pretože sme boli dvaja Česi na jedného Nemčúra, ale keď bol v strese, prechádzal do nemčiny. Nechápem, že ani skoro za dvetisíc rokov sa nedokázal zbaviť toho protivného starogermánskeho prízvuku.

Ako je možné, že nás tu kartáni vysledili? Ibaže by predpokladali, že pôjdeme po Vaňkovi a napichli si ho ako vysielacku.

Jasné! Tak preto hral po celý čas takého seabedomého. Tušil, že ho príde vyzdvihnúť kavaléria. Žiaľ, pre podvodníčka-maklérička neskoro.

Kateřina očividne nemala svoj deň, keď ju dostali. Vždy nás totiž podcenia. Poslať na nás dvadsať kartánov v bojových skafandroch, päťdesiat ľudí a iba tri lietajúce tanieriky, ktoré sme pre ich tvar prezývali kolotoče? Asi si myslia, že sme iba nejakí nabúchaní ľudia s dobrým výcvikom. Alebo dáki seržanti z Cudzineckej légie s čudnými zubami. Dosiahli jeden jediný pokrok, a to ten, že už na nás prestali skúšať strieborné gulky. Nikdy nepochopím, ako mohla táto partia idiotov ovládnuť akúkoľvek planétu.

Vzal som z okenného parapetu dva milované kúsky Desert Eagle a pás s útočnými granátmi. Veronika už bola pripravená. V jednej ruke Eagle, v druhej katanu. Nejednému kartánovi už ňou odsekla zopár údov. Táto oceľ vydrží azda všetko.

„Nezabalíme to radšej?“ nadhodil som pre istotu.

„Hovno,“ zavrčal rázne Gerhard. „Posledný, pred kým som zdrhol z bojiska bez boja, bol Marcus Aurelius, a tento týpek hnije v hrobe už pekne dlho.“



Gerhard vyliezol po vratkom rebríku na povalu. My s Veronikou sme sa prikrčili v jednom z chlievov a pozorovali sme gulky, ktoré neprestajne svišťali okolo nás. Drevené dvere boli už dera-

vé ako sitko na rezance. Polovica prasiat to už mala za sebou. Tá druhá zúfalo pobehovala po chlievoch a kvičala ako o život.

Policajtom ani kartánom sa akosi nechcelo dnu. Radšej strieľali naslepo. Asi dúfali, že nás zbavia života bez toho, aby nás čo i len zazreli.

Veronika si zapálila ďalšiu cigu.

Paľba stíchla.

Aj cez kvikot prasiat a tiché praskanie horiaceho tabaku som začul kroky. Nejaký kartán v bojovom skafandri sa blížil k chlievom.

Zaujímalo by ma, či mimozemšťania niekedy videli film *Robocop*. Podľa mňa vyzerali v tých svojich mašinkách úplne rovnako. Teda až na to, že k dvom nohám mali k dispozícii štyri ruky a v každej z nich búchačku, zatiaľ čo si tie maličké žlté päťdesiatcentimetrové svine hoveli vnútri tých robokopov. Skafandre dokázali ovládať dokonale, to sa im muselo uznať. Mali rýchlejší postreh než akýkoľvek človek.

Ibaže my sme neboli ľudia.

Už dávno nie.



Kartán došiel až k búde a nenápadne sa pokúsil nazrieť dnu oknom bez skla. Namieril som svojho Desert Eagla na to, čomu by sa u robokopa hovorilo hlava, a strelil presne do stredu. Projektil dum-dum sa vnútri roztrieštil a kartán sa začal zmätene točiť na mieste.

„Ódíííí!“ zaburácal zo strechy Germáncov pokrik.

Vzápätí nasledovalo burácajúce techno z jeho ťažkého kotúčového guľometu.

Veronika odfrnkla prstom nedofajčenú cigaretu a opäť zasiahla presne stred čela kvíliaceho Vaňka.

„Mali by sme tomu nemčúrskemu veriacemu debilovi pomôcť, čo ty na to?“

Namiesto odpovede som sa rozbehol cez chliev. Preskočil som von oknom a ešte v letku začal páliť po všetkých terčoch, ktoré som zbadal.

Policajti zmätene pobehovali hore-dole ako päťročné baletky, ktorým niekto ukradol značky, na ktorých mali stáť.

Mieril som na hlavy. Niežeby môjho Púštneho orla dokázali zastaviť ich vestičky, ale miloval som, ako sa tie ich zelené gebule rozprsknú po zásahu strelou dum-dum.

Nie, nebol som až taký úchylák. Táto taktika bola jednoducho účinná. Preživší, ktorí videli, ako sa hlava ich kamoša zmenila na rozpučený melón, radšej vzali nohy na plecيا, než aby začali po mne strieľať.

Dopadol som na nohy a zmapoval situáciu. Policajti sa váľali na zemi. Mŕtvi, bez hláv. Živí sa usilovali tváriť ako mŕtvi. Ibaže mňa neprekabátili. My upíri veľmi dobre vieme, že mŕtvy policajti je ten bez hlavy.

Kartáni ešte len pribiehali na svojich chrómových kovových nožičkách. Svojich ľudských otrokov poslali napred ako potravu pre delá. Ľuďom zrejme velil ten bezhlavý kartán, ktorý sa teraz bez vonkajších senzorov zmätene motal okolo chlieva.

„Ódin!“ reval ďalej Gerhard meno svojho obľúbeného boha a posielal v ústrety votrelcom olovené pozdravy z guľometu. Keď som sa s ním videl naposledy pred kartánskou inváziou, pokrikoval väčšinou „Heil Hitler!“ To boli však iné časy.

Zalabol som a začal strieľať na pribiehajúcich robokopov. Zásadne do stredu hrudníka. Tam sa totiž ukrývali kartáni, tie malé zasraté hnusoby z ktovieakej vesmírnej riti.

„Ódi...“

„... n,“ sa už zo strechy neozvalo. Kartán poslal za Gerhardom granát. Germán odrazu zmizol a v streche sa objavila diera s veľkosťou prdele mojej domácej. Šindle sa rozleteli do celého okolia.

Zameral som kartána, ktorému sa ešte parilo z jednej paže slúžiacej ako granátomet, a prevrtal mu hrud' tromi strelami. Možno som mu mal skôr poďakovať. To Gerhardovo zavýjanie mi už liezlo na nervy viac než kartánska propaganda v telke.

Prásk!

Tesne vedľa mňa vybuchol granát a do tela sa mi zavrtala spřška črepin.



„Teraz ste ma nasrali, vy skurvení žltí zmrdi,“ precedil som cez zuby do sveta a vymenil zásobníky v oboch pištoliach.



Vyskočil som na rovné nohy a rozbehol sa v ústrety robokopom. Kľučkoval som ako zajac a strieľal do nich od boku.

Síce sa do mňa zavrtalo pár guľiek, ale mimozemšťanov uspokojivo ubúdalo.

Konečne som dobehol jedného kartána. Dostal pár zásahov, ale stále sa držal vzpriamene, a tak som mu podrazil nohy. Kydol na zem ako vrece zemiakov.

„*Hasta la vista, baby*,“ zarecitoval som a vystrieľal sedem gúľ do jeho hrudníka. „Ako v Sarajeve,“ dodal som, keď z neho začala vytekať žltá šťava.

Milujem drsné hlášky.

Ibaže tentoraz som sa mal na ne vysrať a dávať si bacha.

Ďalší ganát mi vzbuchol priamo v hrudi.



Črepy mi roztrhali brucho a hrudný kôš. Namiesto nich som uvidel iba krvavú spleť čriev, olova a kusov oblečenia. Určite mi zliezla aj koža na ksichte a podľa smradu som si spálil vlasy aj obočie. To ma fakt dožralo. Telo sa dá dokopy raz-dva, ale vlasy nám rastú rovnako pomaly ako ľuďom.

A ja, kurva, neznášam byť plešatý.



Až tak do spevu mi nebolo. Cítil som sa nesmierne slabo. Potreboval som krv, veľa krvi, inak by som konečne otrčil kopytá.

Niežeby som si za tých sedemsto rokov neužil, ale ešte som bol na umieranie príliš mladý.

Okolo mňa sa mihol tieň s katanou. Veronika. Buď si ma nevšímala, alebo sa rozhodla posunúť front trochu ďalej, aby som mal čas sa spamätať.

Pokúsil som sa vstať. Nešlo to. Odplazil som sa späť k chlievom na chrbte, ktorý ten výbuch prežil bez ujmy. Tam niekde ležala kopa mŕtvych policajtov a nech si každý hovorí, čo chce, aj policajti sú ľudia. A ja som strašne potreboval ľudí. Teda skôr ich krv.



Hneď prvý, na ktorého som narazil, však ešte žil. Krčil sa na zemi a keď som sa priblížil, vystrieľal mi do hlavy celý zásobník. Bolelo ma to ako zlé svedomie, svrbelo to a točila sa mi kotrba.

Nebodaj tu ešte ozaj zdochnem.

Priplazil som sa k policajtovi ešte bližšie. Ohromene zostal ležať na mieste a naprázdno cvakal spúšťou. Asi nedokázal uveriť tomu, čo videl.

Našťastie mi ruky ešte slúžili. Zdrapil som ho oboma rukami za hlavu a jedným šklbnutím mu ju odtrhol. Od šoku sa ani nestihol brániť.

Krv. Sladká, opojná, omamná, životodarná krv. Pridržel som si jeho telo nad svojou zdevastovanou hrudou a nechal ju striekať a potom už iba vytekať z prázdneho krku. Krv mi bublala v hrudníku, syčala, a ja som cítil, ako sa mi hoja rany. Moje telo začalo vypudzovať von črepy aj guľky a tkanivá sa rýchlo obnovovali.

Potreboval som viac krvi.

Malátne som sa zdvihol na nohy a poobzeral sa okolo seba. Uprednostňoval som čerstvých, ale ani pár minút stará mŕtvoľa nie je celkom na zahodenie. Zaboril som ruky do útrob najbližšieho bezhlavého fízla a začal si z dlaní oblizovať jeho krv a kvapkať ju na zaceľujúcu sa hrudť.



Veronika s Gerhardom to dokončili za mňa. Všetci kartáni v okolí skončili v žltom pekle. Gerhard napokon vyhodil do vzduchu aj tri prázdne kolotoče. My sme v tom lietat' nevedeli a žltí mali aspoň o nejaký ten vozík menej.

Veronika stála nado mnou, fajčila (Asi pred sto rokmi sa s jedným upírom stavila, že nie je možné, aby dostala rakovinu. Zatiaľ vyhrávala.) a usmievala sa na mňa ako školáčka, ktorej práve pedofil slúbil za hrst' žuvačiek.

„Choď mi radšej uloviť nejakého živého fizla,“ mykol som bradou. Stále sa mi točila hlava a cítil som sa veľmi slabo. Hrozne ma pálili miesta, kadiaľ mi do tela prenikli gulky, a bolelo ma brucho.

„Bitte, Herr Bezzemek,“ ozval sa za mnou Gerhardov hlas. Aj on ich pár schytil. Všetko oblečenie na ňom viselo v zdrapoch a namiesto jedného oka zívava iba diera. Kým sa mu obnoví, bude to trvať aspoň deň, a najmenej dva dni potrvá, kým ním aj niečo uvidí.

„Danke, Herr Gerhard,“ usmial som sa šťastne ako Britney Spears, keď získala svoju prvú Grammy za naspievanie kartánskej hymny v angličtine. Gerhard totiž v každej ruke zvieral jedného živého policajta. Kvičali ako tie nešťastné prasce, medzi ktorými zdochýnal realitný podvodník Vaněk, a mykali sa ako blázni. Z chlpatých paží najstaršieho žijúceho člena germánskeho upírskeho klanu však nemali šancu uniknúť.

Vzal som do rúk prvého a zahryzol sa mu do hrdla. Chlípal som z neho krv ako dojča materské mlieko po dvoch dňoch hladovania. O chvíľu v ňom nezostala ani kvapka.

„Nie, prosím, nie! Mám dve deti, chorú ženu. Bezo mňa zomrú od hladu!“ žobronil druhý policajt. Od strachu už stihol aj pustiť do gatií.

„A čože je tvojej žene?“ opýtal som sa.

„Má rakovinu. Rakovinu pľúc. Zomiera. Nebude sa mať kto postarať o deti.“

„To je teda smutný príbeh, Herr General, všakže?“ otočil som sa na Gerharda. Nazval som ho generálom, aby som ho potešil. Sme síce odvekí nepriatelia, ale dnes mi zrejme zachránil život.



Nieže by mi ho nedlžil. Vo svojom živote už párkrát generálom naozaj bol. Naposledy na východnom fronte, keď hnal jednotky Wehrmachtu do útoku proti Rusom.

„Ja, Herr Bezzemek, veľmi smutný príbeh,“ prisvedčil.

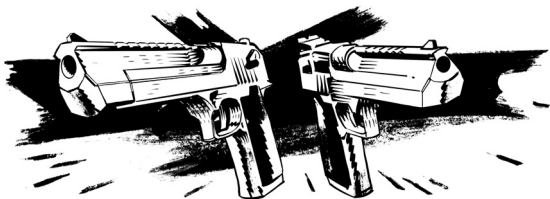
„Vieš čo? Sľubujem ti, že keď ťa zabijem, zistím si z tvojho občianskeho, ktorý máš určite vo vrecku, kde bývaš, a zabijem aj tvoje decká a ženu, aby sa netrápili, dobre?“

Policajt iba vyvalil oči, ale inak už mlčal. Nechcel som prehľbovať jeho agóniu, koniec koncov, my sme tí dobrí, ktorí po celú históriu chránia ľudstvo pred ním samotným, a teraz aj pred mimozemskou inváziou. Keby ten sviniar nekolaboroval s kartánmi, určite by som si na desiatu vybral niekoho iného.

Zahodil som vysatého a posratého policajta. Už som sa cítil oveľa, oveľa lepšie.

„Mali by sme zmiznúť, kým sa začnú zaujímať o to, čo asi robí ich prepadové komando,“ navrhla Veronika.

„Dobrý nápad,“ súhlasil som a vyrazili sme do lesa, kde sme zaparkovali nášho hummera.



## BRATSTVO

„Rodičom to neprekáža?“  
„Že si vodím domov starších chalanov? Asi by im to vadilo, ale nehovorím im to,“ usmiala sa na mňa Petra.

„Myslel som skôr tú debnu na mŕtvolu,“ kývol som bradou k čiernej drevenej rakve uprostred izby, ktorá bola položená na infantilnom béžovom koberci s motýlikmi, vtáčikmi a kvetinkami. Okrem koberca bolo všetko v izbe čierne – závesy, plagáty hudobných skupín s čudesnými názvami a chlapcov s čiernymi vlasmi, striebornými retiazkami a sladkými úsmevmi, zoschnuté ruže nafarbené na čierne, čierne oblečky, načierno pomalované steny a všade porozhadzované čierne oblečenie – od nohavičiek po svetre. Keby som tušil, že táto šestnástka miluje emo a gotiku, zohnal by som si aj čiernu gumu.

„Matku to strašne serie. Foter to má v paži,“ mávla rukou. Konečne si vyzula topánky (čierne gladiátory) a hodila ich do stredu izby.

„Rodičia neprídu?“

„Matka je v kúpeľoch a foter má nočnú. Robí doktora v base. Vráti sa až nadránom a do mojej izby ani nepáchne. Stačí si dať pozor, keď budeš odchádzať.“

Teraz si vyzliekla aj ľahkú mikinu (čiernu s kapucňou), ľahla si do rakvy a rozťahla nohy, takže jej trčali von po bokoch. Keď tak ležala, brucho mala ako naklonenú rovinu a spod (čierneho)

trička jej pomaly vytekali von pomaly pätky (biele) prsia. Pri svojich stošesťdesiatich centimetroch mala azda viac ako sedemdesiat kíl, takže jej bolo dosť.

V jej veku to však zatiaľ až tak veľmi neprekážalo. Mladé dievčatá sú pekné aj tučné. Zvyčajne si síce vyberám lepšie kusy, ale dnes večer som nebol priam v skvelej forme a jediná baba, ktorú sa mi v klube podarilo zbaliť, ležala teraz predomnou v rakve.

Napriek všetkým hlúpym legendám a mýtom som v rakve nikdy neležal. Najbližšie som sa k nej za celý svoj život priblížil až teraz.

Kľakol som si k Petre a začal ju hladíť po stehnách. Prižmúrila oči a zavrnela ako mačka. Tučné baby som mal vždy rád. Aspoň nerobili nikdy fóry. Od tučnej baby človek nikdy nepočul: „Iba do gatiek,“ alebo „Ty si nechaj nohavice.“ Kdeže. Vždy boli vďačné, keď o ne chlap ako ja prejavil záujem.

Jednou rukou som jej rozopol nohavice, rýchlym pohybom som sa jej dostal tam, kde je ženská najzaujímavejšia a začal jej masírovať klitoris. Druhou rukou som jej vyhrnul tričko a ohmatával jej prsia. Takým cickám, ako mala ona sa hovorí topiaci sa snehuliak. Keď si ľahne na chrbát, tá veľká masa sa jej roztečie po hrudi. No zase sa tie veľké prsia o to príjemnejšie hladili a masírovali.

Nohavice som už mal napnuté na prasknutie, takže v tejto chvíli by som pokojne pretiahol aj klokana.

Postavila sa z rakvy. Stiahol som jej nohavice aj s nohavičkami a hodil ich na dno rakvy. Kľakol som si k nej a začal jej oblizovať klitoris. Nechcel som to príliš naťahovať, stačilo ju iba trochu rozdivočiť, pretože táto mladá buchta nebola ani trochu frigidná. Keď som sa zdvihol, zbavil som sa nohavíc aj boxeriek, nasadil si gumu a vrazil jej svoj penis do vlhkej dierky.

Sex.

Sex je to jediné, čo človeka neprestane baviť ani po sedemsto rokoch.

Petra vzdychla na môj vkus trochu teatrálné. Poňal som podozrenie, že mierne preháňa a snaží sa predvádzať. No asi aj to patrí k veci.

Už som sa blížil do finále, keď mi do nosa udrela nebezpečná kombinácia vôní – fialky a dym z drahých cigariet. Vnikla do izby pootvoreným oknom Petrinej detskej izby, ktoré smerovalo do veľkej záhrady pri rozpadajúcom sa dome jej rodičov.

Pomedzi vzdychy súloženej šestnástky som začul tiché našľapovanie. Patrilo jednému páru nôh. Vydýchol som si a rozhodol sa, že to tu dorobím, aj keď ma za oknom čaká vlastná Matka.

Ak som niečo podcenil, tak potom Veronikin zmysel pre škodoradosť.

„Ako sa ti kefuje, Synak?“ ozvala sa vysoká plavovlasá upírka, ktorá odrazu sedela na parapete okna otvoreného dokorán.

Petra prestala vzdychať. Vylakane sa otočila a pokúsila sa spodo mňa vyšmyknúť. Toto som teda nemienil tolerovať. Rozrobenú fušku treba dokončiť. Začal som tvrdšie prirážať, a kým si stihla Veronika zapáliť cigaretu, dobehol som do finále. Až potom som povolil zovretie Petrinho emo-zadku. Zostali jej na ňom červené odtlačky prstov.

Dievča schmatlo svoje nohavice a chvatne sa začalo obliekať.

„To je tvoja stará, či čo?“ zašomrala Petra.

„Stará teda je, zlatko, ale oveľa viac, než sa nazdávaš.“

Hodil som použitý kondóm na zem a tiež som sa obliekol. Ochranu som síce nepotreboval, pretože upíri sú neplodní, ale väčšinou som ju používal pre pokoj ustráchaných dievčenských dušičiek a taktiež, aby som ich vychovával k zodpovednému sexovaniu.

„Máme prácu, Jan,“ skonštatovala Veronika, zatiaľ čo sa škodoradosťne uškŕňala na zapýrené dievča.

Veronika mala na rozdiel od Petry dokonalé telo. Bola vysoká, štíhla, mala pevné prsia, útle boky, dlhé nohy, aristokratický nos – jednoducho úchvatná kráska. Ibaže keď ju človek pozná sedemsto rokov a z toho sto s ňou celkom pravidelne súložil, aj taká sexuálna dračica ho prestane rajcovať.

Mňa to s ňou teda prestalo baviť už po dvadsiatich rokoch, ale nikdy by som sa jej to neodvážil priznať.

Namiesto odpovede som iba pokýval hlavou, zakýval nešťastnej dievčine na rozlúčku a vyskočil von otvoreným oknom.